

Další osudy hrdinky amerického bestselleru *Paranormalové* – *Zlodějka duší*

KIERSTEN WHITEOVÁ

PARANORMÁLOVÉ II

NIKDO NENÍ BEZ VINY

PARANORMÁLOVÉ II

NIKDO NENÍ BEZ VINY

PARANORMÁLOVÉ II

NIKDO NENÍ BEZ VINY

KIERSTEN WHITEOVÁ

FORTUNA

Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books,
a division of HarperCollins Publishers
Copyright © 2011 by Kiersten Brazier
All rights reserved
Original title: Supernaturally

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2012
Translation © Emílie Harantová, 2012

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Teen

www.fortunalibri.cz

Redigovala Hana Müllerová
Odpovědná redaktorka Alena Peisertová

První vydání

Žádná část této publikace se nesmí reprodukovat, ukládat do informačních
systémů ani rozšiřovat jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky,
mechanicky, fotografickou reprodukcí nebo jinými prostředky
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Všechna práva vyhrazena

ISBN 978-80-7321-611-5

NATALII A STEPH ZA TO,
ŽE MI POMÁHALY VYTVOŘIT PŘÍBĚHY,
A MICHELLE A ERICE ZA TO,
ŽE MI POMOHLÝ KNIHU UDĚLAT.

Z ČISTA JASNA

*O*ch, píp. Zemřu.

Zemřu strašlivou, krutou, bolestivou smrtí.

Moje ruka visící podél boku sebou trhla a hmatla po růžovém paralyzéro, o němž jsem věděla, že tam není. Proč jsem kdy tohle chtěla? Co jsem si myslela? Práce v Mezinárodní agentuře pro zadržování paranormálů se sice mohla blížit dobrovolnému nevolnictví, a jistě, zažila jsem několik ošklivých střetů s upíry a čarodějnicemi a zvrácenými vílami, ale nebylo to vůbec nic ve srovnání s nebezpečím, s nímž jsem byla konfrontována teď.

Hodina tělocviku pro dívky.

Hrály jsme fotbal – *bez chráničů holení*. To děvče, které jsem měla krýt (stvoření tak mohutné, že to snad musel být troll), se vyřítilo proti mně a z chřípí se mu prakticky valila pára. Připravila jsem se na náraz.

A pak mě najednou upoutala jasně modrá podzimní obloha. V dohledu nebyl ani jediný mráček. Ale proč jsem se podívala na nebe? Možná to bylo spojeno s mou náhlou neschopností dýchat. No tak, plíce. No tak. Musely přece v určitém okamžiku začít fungovat, ne? Před očima mi tančily jasné skvrny a já jsem přímo viděla svůj nekrolog: *Tragédie nastala při fotbale*. Jak ponižující.

Konečně mi do plic pronikl blahodárny vzduch. Nade mnou se nakláněla známá tvář lemovaná dlouhými tmavými vlasy. Moje normální kamarádka Carlee. „Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Greenová!“ vyštěkl jakýsi tenor. Byla jsem si téměř jistá, že slečna Lynnová má hlubší hlas než můj přítel. „Zvedni už ten svůj zadek a zapoj se znovu do hry!“

Aha, Greenová. Když mi Lease zařídil padělání mých právních dokumentů, připadalo mi to jako hezké příjmení. Ale čím častěji ho slečna Lynnová vykřikovala, tím méně se mi líbilo. „GREENOVÁ!“ Carlee natáhla ruku a pomohla mi vstát.

„To je v pohodě. Já na fotbal taky dlabu.“ Usmála se a odběhla. Carlee ani náhodou na fotbal nedlabala.

Nebylo to spravedlivé. Já jsem zůstala trčet tady, stála jsem jako idiotka na blátivém hřišti, a Lease byl pryč na univerzitě. Ztrácím tu čas. A kdo ví, kolik mi ho vůbec ještě

zbývá! Co když jsem spotřebovávala vzácné zbytky své duše na fotbal?

Možná bych si měla nechat vystavit potvrzení od doktora. Přímo jsem ho viděla: „Všem, koho se to týká: Evie trpí vzácnou zdravotní poruchou, v jejímž důsledku nemá dostatek své vlastní duše na to, aby mohla vést normální život. Proto by měla být okamžitě a natrvalo osvobozena od jakékoliv fyzické námahy spojené s pocením a srážením do bláta.“

Směšné. Ale zase, kdo ví, možná by to stálo za pokus. Leaseův otec má nějaké kontakty v nemocnici...

Přikrčila jsem se, když mi nad hlavou prosvištěl míč. Jedna z mých spoluhráček, zlomyslná zrzka, zaklela, když kolem mě probíhala. „Hlavičku, Greenová! Hlavičku!“

Carlee se zastavila. „Prostě předstírej křeče.“ Mrkla na mě jedním silně podmalovaným okem.

Popadla jsem se rukama za břicho a šourala jsem se ke slečně Lynnové, která stála na vápnem namalované bílé čáře na svěží trávě a sledovala hru jako generál ve válce.

Protočila panenky. „Co je to teď?“

Zadoufala jsem, že mi můj bledý obličej přijde na pomoc, a zakňourala jsem: „Křeče. Strašné.“

Neskočila mi na to a obě jsme to věděly, ale místo aby mou ubohoučkou lež vyvrátila, zakoulela očima a ukázala palcem k postranním čárám. „Příště budeš v brance.“

Díky moc, Carlee. Vynikající nápad. Kousek jsem pooděšla, zhroutila jsem se na zem a trhala jsem skrovnou hnědnoucí travu.

Takhle přece střední škola vypadat neměla.

Nechápejte mě špatně. Jsem supervděčná za to, že tu jsem. Vždycky jsem chtěla být normální, chodit do normální školy, dělat normální věci. Ale je to všechno tak, tak...

Normální.

Od té doby, co před měsícem začala škola, jsem nezažila ani jednu hádku mezi děvčaty. A ani žádné divoké mejdany, kam by se musela volat policie. A pokud jde o maškarní plesy a schůzky při měsíčku a vášnivé polibky na chodbách, no, tak k tomu můžu dodat jedině to, že *Easton Heights*, což byl dřív můj oblíbený televizní seriál, utržil v mých očích vážnou ránu.

Ale pořád ještě si myslím, že zamykací skřínky v šatně jsou bezva.

Abych zachovala zdání, držela jsem si ruku na žaludku. Ležet na zemi byla mnohem lepší pozice, když ji člověk zaujal dobrovolně. Sledovala jsem drobný proužek kouře, který se táhl po nebi.

Zamračila jsem se. To byl divný mrak. Byl úplně sám na jinak modrém nebi a bylo na něm ještě cosi... cosi zvláštního. Byl to snad záblesk blesku?

„Ptala jsem se, půjdeš na další hodinu?“

Ohromeně jsem se posadila a zašklebila se na slečnu Lynnovou. „Ano, určitě, díky.“ Spěchala jsem dovnitř. To už je tady fakt nuda, když hledám vzrušení v mracích.

Další hodinu jsem strávila pečlivým počítáním minut, které mi zbývají do víkendu, kdy uvidím Lease. Odpověď zněla, že moc, ale spočítat si to bylo zajímavější než,

řekněme, dávat pozor na výklad naší učitelky o roli pohlaví v *Drákulovi* – ostatně s touhle knížkou mi radši ani nezačínajte. Bram Stoker si rozhodně nedal práci s podrobným studiem podkladů.

Hlava mi začala klesat k nevyhnutelné srážce s lavicí, když se dveře rázně otevřely a dovnitř vešla sekretářka školy s papírkem. „Evelyn Greenová?“ Zvedla jsem ruku a ona pokývla. „Omluvenka z vyučování.“

Ožila jsem. Nikdy předtím mě ze školy neodvolali. Možná si Arianna chtěla někam vyjít. Byla dost vynalézavá a nevypočitatelná na to, aby zorganizovala něco takového.

I když až tolik zase ne. Ta by nevyšla ven za tak jasného dne, určitě ne s celým tím svým problémem, že byla upírka. Sevřel se mi žaludek. Co když se něco stalo? Co když měl Lease na campusu nějakou nehodu, co když upadl do bezvědomí a přestal být viditelný? Co když padl do rukou úřadům a ty ho teď pohřbí v nějakém zařízení MAZP?

Musela jsem se ze všech sil ovládat, abych se nerozběhla, a šla jsem za úřednicí, malou ženou s nápadně, nepřirozeně světlými vlasy, jakž takž v klidu. „Víte, kdo si sem pro mě přišel?“

„Vaše teta, myslím.“

No, tím se všechno vyjasnilo. Nebo by se to přinejmenším vyjasnilo, kdybych nějakou tetu měla. V duchu jsem projela seznam žen, vesměs paranormálních, které by se mohly vydávat za mou příbuznou. Nebyl to dlouhý seznam, a mě nenapadalo, proč by jediná z nich měla být tady.

Vtrhla jsem do kanceláře. Tam stála zády ke mně žena v rozumných (čti: ošklivých) botách a s černými vlasy spoutanými do přísného uzlu. To snad není možné.

Raquel se otočila a usmála se.

Cítila jsem srdce až v krku. Na jedné straně to byla Raquel, a tedy osoba, která se nejvíce blížila něčemu jako matka. Na druhé straně to byla Raquel, jedna z hlavních šéfek MAZP, organizace, která se domnívala, že jsem mrtvá. Organizace, u které jsem opravdu, ale opravdu nechtěla, aby mě našla. A organizace, o níž jsem si myslela, že mě Raquel před ní chrání.

„Tady jsi.“ Přehodila si kabelku přes rameno a pokynula k dvoukřídlym dveřím vedoucím ven. „Jdeme.“

Šla jsem za ní, úplně zmatená. Venku v zářivém denním světle před mou normální střední školou mi přišlo nesprávné být se ženou, která představovala všechno, co jsem nechala za sebou. Chtělo se mi k ní naklonit a obejmout ji – což bylo divné, protože my dvě jsme k sobě ve skutečnosti neměly doopravdy nikdy tak vřelý vztah, abychom se objímalý. A samozřejmě se mi také chtělo zabočit opačným směrem. Ona představovala *MAZP*.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se.

„Soudě podle tvého překvapení budu muset předpokládat, že ti David nepředával mé vzkazy.“

„Leaseův otec? Jaké vzkazy?“

Vzdychla si. Moje interpretační obratnost jaksi zarezla, ale ten povzdech vyzněl jako *Jsem unavená a vysvětlit tohle potrvá příliš dlouho*.

Přes slunce přecházel stín; vzhledla jsem a uviděla svůj proužek mraku. Pod ním rozhodně něco bylo, ale ne blesk. Něco pableskujícího. Něco paranormálního. Něco se září, skrze něj jsem byla s to vidět pouze já.

„Co se –“ Má slova přerušil můj vlastní výkřik, když se mrak prudce snesl z oblohy, ovinul se kolem mě a odletěl zpátky do modři.

LEKCE LÉTÁNÍ

*S*tále ještě jsem křičela, když mi došel vzduch. Zalapala jsem po dechu a zadívala se dolů na zem. Kolem mě se vrstvily pramínky mraku, ale nedokázaly ani zdaleka zatemnit skutečnost, že krajina plná stromů byla až *příliš* daleko pod námi.

Potlačila jsem další zaječení a upřela jsem oči na svůj pas. Kolem mě byly ovinuty dvě paže, které svým vzhledem budily pocit, že jsou strašlivě nehmotné. Neměla jsem ponětí, jak mě může něco, co vypadalo lehké jako váněk, držet tady nahoře, ale zrovna teď jsem o tom nemohla přemýšlet. Měla jsem naléhavější problémy. Například kam mě ten

mrak nese a proč. A ještě horší bylo, že kolem nás létaly drobné jiskřičky a mně se vůbec nelíbily úvahy, jak velké mám asi šance vyhnout se popravě elektrickým proudem. Chloupky na pažích mi trčely a chvěly se energií praskající kolem mě.

To je zlé, moc zlé.

Připravovala jsem se dát sbohem Zemi, když jsem pod námi uviděla své městečko a cosi mi došlo. Tohle *bylo* moje městečko. Skoncovala jsem s tím, že bych sebou dala manipulovat paranormály. Jestliže se mě ta věc mohla dotknout, tak se jí docela určitě můžu dotknout i já. A jestliže se jí můžu dotknout...

Zavřela jsem oči a zhluboka jsem se nadechla. Musela jsem to udělat. Ne proto, že bych chtěla – tohle byla otázka života a smrti. Pravděpodobné bylo, že to stejně nebude fungovat. Jsem možná ta Prázdná, schopná přímo vysát duše z paranormálů, ale to jsem udělala předtím jenom jednou. A bylo to jiné; ty duše byly uvězněny a ony ke mně *chtěly* přijít. Tahle věc mi nejspíš svou životní energii dát nechtěla.

Ale za pokus to přesto stálo. Narovnala jsem ramena, sáhla jsem za sebe a zapřela jsem ruku proti první pevné věci, kterou jsem ucítila; modlila jsem se při tom, aby ten tvor, ať už to byl kdokoliv, měl nějakou hruď.

Uvolnila jsem se, protože jsem chtěla, aby se otevřel kanál mezi mou rukou a duší Mračného monstra. *Já to chci*, myslela jsem si a v duchu jsem křičela zoufalstvím. *Já to potřebuju*.

Vytřeštila jsem oči v šoku, protože ta duše zapraskala suchým, nabitým teplem, když mi klouzala po paži a do mého nitra a pak pronikala ven, dokud se každičká část mého těla nerozechvěla.

Tvor ze sebe vydal pronikavý výkřik překvapení a bolesti. Trhl sebou zpátky a přerušil spojení; hlava mi zavířila, opojená přílivem nové, cizí energie.

A pak jsme padali.

To je vynikající nápad, Evie, jen tak dál, *vysaj energii z věci, která tě drží nahoře tisíce stop ve vzduchu*. Jenže ta věc jaksi pořád ještě držela pohromadě. Nekontrolovatelně jsme vířili, ale nepadali jsme tak rychle, jak by se dalo předpokládat. Pokud bychom se dostali až na zem, byli bychom v pořádku.

Pustilo mě to. Vyjekla jsem, vydrápala jsem se tomu na nohu a chytila jsem se za ni. Vykřiklo to zoufalstvím, koplo to vzduchu, ale já jsem neměla v úmyslu to pustit. Byli jsme v tom společně. Země se prudce řítila k nám jako zeleno-oranžový koberec stromů.

Než jsem se mohla vzchopit, proletěla jsem korunou. Kolem mě létaly listy, protože jsem se odrazila od nějaké větve a pustila jsem se nohy svého mraku. Další větev mě švihla do boku, což mě zpomalilo natolik, že když jsme se já a země konečně setkaly, byl to jen takový pocit, jako kdyby do mě vrazil nákladák.

Musela jsem mít zlámané všechny kosti v těle. Jinak nebylo možné, aby mě to tolik bolelo a přitom jsem měla ještě nějaké části, které zůstaly celé. Budu mít celé tělo v kruný-

ři po zbytek života. To mi rozhodně zkomplikuje mazlení s Leasem. Alespoň se na nějakou dobu dostanu ze školy. A tělocvik se mě už rozhodně týkat nebude.

Tělem mi přebíhalo brnění elektrických výbojů, které nahradily bolest a způsobily, že jsem měla pocit, jako bych se nadnášela a mé končetiny byly neostré a rozpojené.

Och, píp. Byla jsem ochrnutá.

V panice jsem vyskočila na nohy a s hrůzou jsem si přeje-la rukama po těle. No, uch. Když jsem mohla udělat tohle, nebyla jsem nejspíš ochrnutá. Tak proč jsem si připadala tak divně? A kde bylo Mračné monstrum?

„To je strašné!“ zachrastil hlas znějící jako šustot větru v suchých listech. „Co mi to udělalo?“

To drobné stvoření, dosud zakryté pramínky mraku, které na něm ulpívaly, se plazilo blátem ke mně. I když to vypadalo jako člověk, bylo to drobné – skoro jako dítě. Oči tomu blýskaly zářivě bíle jako blesk, ale zbytek rysů byl rozmazaný a neurčitý; dokonce i barva byla stejná jako světlý stín mraku. Komukoliv jinému by to připadalo jako oživlý kus neprostupné mlhy, ale moje oči, jež dokázaly prohlédnout mimikry, viděly všechno.

O krok jsem ucouvla a snažila jsem se neklopýtnout přes vyčnívající kořeny stromu, který byl tak hodný, že přerušil můj pád. „Hele, já jsem se tě neprosila, abys mě popadl a odletěl se mnou!“

„Ono mi to vzalo – ono mi to vzalo kus mě. Vrať mi to.“

Opřela jsem se zády o kmen stromu. Tvoreček levitoval, pak se otočil do svislé polohy a vznášel se přede mnou.

Drobné výboje blesku ho obklopovaly jako pavučina. Údy mu splývaly s mrakem a zase se z nich vynořovaly – chvíli tam byly, chvíli zase ne –, ale vyzařovala z něj nepopíratelná síla a moc.

Na tohle jsem rozhodně neměla. Zdvihla jsem ruku a snažila jsem se vypadat odvázněji, než jsem se doopravdy cítila. „Nech mě na pokoji, nebo si vezmu všechno.“ Hlas se mi trásl dílem strachy, ale dílem touhou. Prsty mě svrběly, mé tělo toužilo. Ochutnat nestačilo. Chtěla jsem zbytek.

Ne, nechtěla. Nemohla jsem to mít. Nechtěla jsem to. Nebyla jsem taková. Vrátila bych to, kdybych mohla, ale nevěděla jsem jak.

Mračné monstrum se na mě zadívalo přimhouřenýma, blýskajícímá očima. Vzduch mezi námi byl suchý a horký, nabitý praskající elektřinou. Zabije mě to. Zhluboka jsem se nadechla a říkala jsem si, jak moc to asi bude bolet, až ta věc vystřelí s ostrým výbuchem vzduchu zpátky nahoru k nebi. Sledovala jsem, jak se to vznáší výš, občas zabočí stranou nebo ztrácí výšku, a pak začne znovu stoupat. A pak to bylo pryč.

Rozechvěle jsem vydechla úlevou a opřela se o strom. Pokud jsem kdy snila o tom, že se stane něco, díky čemu by můj život byl zase vzrušivější, neměla jsem na mysli zrovna tohle. Zjevně jsem zapomněla, co obnáší zaplést se s paranormály – skutečnými, nekontrolovatelnými paranormály.

Strach. Spousty a spousty strachu.

A teď jsem s sebou neměla ani Žaha, který by mě uklidnil. Odhodlaně jsem vykročila kupředu a začala jsem roze-

bírat svou situaci. Když mě Mračné monstrum popadlo, upustila jsem tašku, což znamenalo, že jsem bez mobilu. A i když jsem si byla vcelku jistá, že jsme byli blízko domova, když jsme spadli z mraků, kdo ví, jak dalece jsme se při tom pádu odchýlili z kurzu? Jak asi rozlehlý může být les uprostřed Virginie?

Nepochybně na to přijdu.

Když jsem o hodinu později narazila na silnici, byla jsem unavená, zpocená a sklíčená. Jak velká je to náhoda, že se Raquel objevila přesně ve chvíli, kdy se mě pokusil unést nějaký paranormál? O co jí šlo, když nejprve předstírala, že přeruší mé vazby na MAZP, a pak si pro mě znovu přišla? Nechtělo se mi věřit, že by jejím cílem bylo vylákat mě ze školy, aby mě mohlo popadnout Mračné monstrum, ale připadalo mi to jako nejpravděpodobnější vysvětlení. Pomýšlení na to, že by Raquel – která pro mě byla během mých let ve Středisku cosi jako matka – udělala něco takového, mi rozdírala srdce.

Ale dobře. Pokud MAZP chtěla hrát tímto způsobem, tak ať. Natáhla jsem ruku a usmála se, zlomyslně a arogantně. Teď už jsem se o sebe dokázala postarat.

Otrásla jsem se a zatřepala jsem rukou, abych se zbavila toho brnění. Ne. Už nikdy nic takového neudělám. Nikdy. Až příliš se mi to líbilo.

Můj vnitřní kompas byl lepší, než bych od něj byla očekávala, protože se mi na té silnici podařilo nabrat správný směr. Když jsem uviděla zatáčku k Leaseovu domu, vlastně jsem se rozplakala úlevou. K *mému* starému domu, než se

Lease vystěhoval a já jsem se sestěhovala s Ariannou, abych se vyhnula trapné situaci, že bych bydlela s otcem svého přítele. Vyběhla jsem po úzké klikaté příjezdové cestě a vtrhla jsem do dveří obýváku.

Raquel seděla na gauči.

„Co to je za nesmysl?“ zaječela jsem.

Vyskočila a popadla mě, než jsem stačila pomyslet na to, abych tomu zabránila. Ztuhla jsem. A pak jsem pochopila, že mě objímá.

„Neviděla jsem tě několik měsíců a ty se pak jako první věc necháš unést! Myslela jsem, že se snažíš být normální!“ Odtáhla se a dívala se na mě se slzami v očích.

„To chceš říct, že ty jsi tu věc neposlala?“

„Nebesa, ne!“

„Co to bylo?“

David vklopýtal do místnosti s telefonem v ruce a s úlevou ve tváři. „Takže jsi v pořádku!“

„Kromě toho, že mě unesl živý mrak a upustil mě tisíce stop nad zemí? Jasně, je mi skvěle.“

„Takže to *byla* sylfa!“ David triumfálně ukázal na Raquel. „Říkal jsem ti, že existují!“

Raquel stiskla rty a to bylo to jediné, co mohla udělat, aby potlačila povzdech. „Ano, zdálo by se, že jsi měl pravdu.“

„Páni.“ David si projel rukama husté tmavé vlasy, z očí mu zářilo vzrušení. „Páni. Sylfa. Podle mě to je vůbec první potvrzený kontakt!“

Zdvihla jsem ruku. „Ehmm, cože? Dívka byla unesena takzvanou sylfou? Nechtěl by mi někdo vysvětlit, co to je

a proč se to rozhodlo vzít mě na vzdušnou exkurzi po našem krásném státě?“

„Sylfy jsou vzdušní elementálové.“ Raquel mluvila rychle a vrhla neklidný pohled na Davida, jako by chtěla dokázat, že i když v ně předtím nevěřila, stále ještě o nich ví víc než on. „Soudí se, že jsou vzdálení příbuzní víl. Domnívali jsme se, že buďto nikdy neexistovaly, nebo prostě zanikly, ale to jsme si mysleli jen proto, že sylfa by se nikdy dobrovolně nedotkla země, takže nebylo možné nějakou najít a pátrat po nich by znamenalo obrovskou ztrátu času.“ Vrhla na Davida další ze svých výmluvných pohledů.

„Á, no tak, tady jde o to, že já jsem se prostě specializoval na vzdušné bytosti a ty ses soustřeďovala na běžné paranormály jako jednorožce a rarášky.“ David na mě mrkl, jako bych byla do jejich hry nějak zasvěcená. „Ona vždycky žárlila na to, že já znám všechny ty opravdu výjimečné bytosti.“

Ted' jsem to byla já, kdo potlačil otrávený povzdech. „Vzdušní elementálové, jasné. Skvělé. Jenže ví někdo *proč*? Říkali jste, že jsou možná příbuzní s vílami?“ Moje otrávenost se změnila v knedlík strachu. Nechtěla jsem, aby se mi víly vrátily do života.

Oni oba však mlčeli. Pak si Raquel odkašlala a přiškrce ně řekla: „Vždycky bychom se mohli zeptat *Cressedy*, jestli něco neví.“ Vyslovila to „Cresseda“ – jméno Leaseovy matky a místního vodního elementála – s podivným důrazem.

„Ne, to vlastně nemůžeme.“ David přešlápl na koberci. „Nepodařilo se mi přivolat ji na hladinu už několik měsí-

ců. Od té doby, co se Lease odstěhoval.“ Mluvil tiše, ale bolest skrývající se pod jeho slovy byla zjevná. Chtělo se mi ho obejmout. Bylo dost zlé, že se zamiloval do nesmrtelné vodní nymfy, ale ještě horší bylo, že s ním zůstala v lidské podobě jenom rok. Ale že by ho teď opustila úplně, protože tu Lease není? Tuhle bolest jsem si představit nedokázala.

Vlastně jsem si ji představit dovedla. Často jsem si ji představovala. V některých dnech jsem mohla dělat jediné – *nepředstavovat* si ji. Být smrtelníkem ve dvojici smrtelník/nesmrtelná bylo něco, co jsem chápala až příliš dobře.

Stále ještě jsem ale neřekla Leaseovi, že nikdy nezemře. Pomyšlení, že by se mohl vzdát tohoto života – toho tady, se mnou –, aby přišel na to, jak být nesmrtelný, mě děsilo. Ale řeknu mu to. Brzy. Hodně brzy.

Snad.

Raquel se napřímila a vypadala potěšeně. „No, tak tohle je něco, s čím ti mohu pomoci. Seženu všechny své výzkumné pracovníky specializované na vzdušné elementály. Je divné, že se to objevilo teď, zvláště vzhledem k nedávným zvrátům v populaci elementálů. My to zjistíme. Ale kvůli tomu tady nejsem.“

„Zamračila jsem se. „No tak proč tu tedy vlastně *jsi*?“

„MAZP potřebuje tvou pomoc.“